Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Første Afdeling)

23. oktober 2025 *

»Præjudiciel forelæggelse – skatter og afgifter – det fælles merværdiafgiftssystem (moms) – direktiv 2006/112/EF – afgiftspligtige transaktioner – fritagelse vedrørende ydelse af lån – artikel 135, stk. 1, litra b) – fritagelse vedrørende finansielle transaktioner – inddrivelse af fordringer – artikel 135, stk. 1, litra d) – factoring i form af fakturasalg – factoring i form af fakturabelåning«

I sag C-232/24 [Kosmiro] [i],

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF, indgivet af Korkein hallinto-oikeus (øverste domstol i forvaltningsretlige sager, Finland) ved afgørelse af 22. marts 2024, indgået til Domstolen den 27. marts 2024, i sagen indledt af

A Oy,

procesdeltager:

Veronsaajien oikeudenvalvontayksikkö,

har

DOMSTOLEN (Første Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, F. Biltgen, Domstolens vicepræsident, T. von Danwitz, som fungerende dommer i Første Afdeling, og dommerne I. Ziemele, A. Kumin og S. Gervasoni (refererende dommer),

generaladvokat: A. Rantos,

justitssekretær: A. Calot Escobar,

på grundlag af den skriftlige forhandling,

efter at der er afgivet indlæg af:

– A Oy ved asianajaja H. Jovio,

– den finske regering ved A. Laine, som befuldmægtiget,

* Processprog: finsk.

[i] Den foreliggende sags navn er et vedtaget navn. Det svarer ikke til et navn på en part i sagen.

– Europa-Kommissionen ved P. Carlin og T. Sevón, som befuldmægtigede,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 3. april 2025,

afsagt følgende

Dom

1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 2, stk. 1, litra c), artikel 9, stk. 1, og artikel 135, stk. 1, litra b) og d), i Rådets direktiv 2006/112/EF af 28. november 2006 om det fælles merværdiafgiftssystem (EUT 2006, L 347, s. 1, herefter »momsdirektivet«).

2 Anmodningen er blevet indgivet i forbindelse med en tvist vedrørende behandlingen med hensyn til merværdiafgift (moms) af forskellige gebyrer og provisioner, der opkræves af selskabet A Oy, som er sagsøgeren i hovedsagen, i forbindelse med den factoringvirksomhed, der udøves af denne.

Retsforskrifter

EU-retten

3 Momsdirektivets artikel 1, stk. 2, bestemmer:

»Det fælles merværdiafgiftssystem bygger på det princip, at der på varer og ydelser skal anvendes en generel forbrugsafgift, der er nøjagtig proportional med varernes og ydelsernes pris, uanset antallet af transaktioner i de produktions- og distributionsled, der ligger før beskatningsleddet.

Ved enhver transaktion svares en merværdiafgift (moms), der beregnes af varens eller ydelsens pris med anvendelse af den afgiftssats, som gælder for varen eller ydelsen, med fradrag af det afgiftsbeløb, der direkte er blevet pålagt de forskellige omkostningselementer.

[...]«

4 Direktivets artikel 2 fastsætter:

»1. Følgende transaktioner er momspligtige:

[...]

c) levering af ydelser, som mod vederlag foretages på en medlemsstats område af en afgiftspligtig person, der handler i denne egenskab

[...]«

5 Direktivets artikel 9 har følgende ordlyd:

»1. Ved »afgiftspligtig person« forstås enhver, der selvstændigt og uanset stedet udøver økonomisk virksomhed uanset formålet med eller resultatet af den pågældende virksomhed.

Ved »økonomisk virksomhed« forstås alle former for virksomhed som producent, handlende eller tjenesteyder, herunder minedrift og landbrug, samt virksomhed inden for liberale og dermed sidestillede erhverv. Ved økonomisk virksomhed forstås navnlig udnyttelse af materielle eller immaterielle goder med henblik på opnåelse af indtægter af en vis varig karakter.

[...]«

6 Momsdirektivets artikel 135, stk. 1, har følgende ordlyd:

»Medlemsstaterne fritager følgende transaktioner:

[...]

b) ydelse og formidling af lån samt forvaltning af lån ved den person, som har ydet lånene

[...]

d) transaktioner, herunder formidling, vedrørende anbringelse af midler, løbende konti, betalinger, overførsler, fordringer, checks og andre handelsdokumenter, dog ikke inddrivelse af fordringer

[...]«

Finsk ret

7 § 1, stk. 1, nr. 1, i arvonlisäverolaki (1501/1993) (lov om merværdiafgift (1501/1993)) af 30. december 1993 (herefter »momsloven«) fastsætter:

»Der betales moms til staten i overensstemmelse med denne lov:

1) for erhvervsmæssigt salg i Finland af varer eller tjenesteydelser.«

8 Denne lovs § 18, stk. 2, har følgende ordlyd:

»Med salg af en tjenesteydelse forstås udførelse eller anden overdragelse af en tjenesteydelse mod vederlag.«

9 Lovens § 41 bestemmer:

»Der skal ikke betales moms ved salget af en finansiel tjenesteydelse.«

10 Momslovens § 42, stk. 1, nr. 2 og 3, fastsætter:

»Følgende anses for finansielle tjenesteydelser:

[...]

2) ydelse af lån og al anden formidling af finansiering

3) kreditgivers administration af en kredit.«

Tvisten i hovedsagen og de præjudicielle spørgsmål

11 Sagsøgeren i hovedsagen er et finsk selskab, der leverer factoringydelser. Selskabets kunder henvender sig til det med henblik på straks at disponere over de midler, der svarer til ikke-forfaldne fordringer, ved at frigøre sig fra inddrivelsen heraf. Fordringer, der er genstand for factoring, er ubestridte krav.

12 Sagsøgeren i hovedsagen har for det første foretaget factoring i form af fakturabelåning, hvorved der gives en kredit til selskabets kunder, som svarer til de fakturerede fordringer inden for et samlet beløb, der fastsættes på grundlag af det risikoniveau, der er forbundet med disse kunders virksomhed. I denne forbindelse er sagsøgeren i hovedsagen ansvarlig for betalingspåmindelser og udenretslig inkasso vedrørende de belånte fordringer. For det andet tilbyder selskabet factoringydelser i form af fakturasalg, som indebærer opkøb fra sine kunder af fordringer, der er udvalgt på grundlag af fakturaer, inden for et maksimumsbeløb, der er fastsat på grundlag af vurderingen af den risiko, som kundernes virksomhed udgør. Korkein hallinto-oikeus (øverste domstol i forvaltningsretlige sager, Finland), som er den forelæggende ret, har præciseret, at til forskel fra factoring i form af fakturabelåning, hvor risikoen for misligholdelse fortsat bæres af kunden, indebærer factoring i form af fakturasalg overdragelse af fordringer til factoringselskabet og dermed overførsel af risikoen for misligholdelse til factoringselskabet.

13 I henhold til kontrakterne mellem sagsøgeren i hovedsagen og dennes kunder modtager sagsøgeren i hovedsagen forskellige gebyrer og provisioner fra disse, herunder et »finansieringsgebyr«, som betales på forhånd og udgør en procentdel af hver fordring. Denne provisions størrelse er så meget desto højere, dels fordi kreditvurderingen af kunden og de personer, som kunden har de pågældende fordringer på, er lav, dels fordi fristen for betaling af fakturaerne er lang. Ud over denne provision er der et »oprettelsesgebyr« og forskellige andre udgifter og gebyrer.

14 Keskusverolautakunta (det centrale skattenævn, Finland) fremsendte en forhåndsbesked til sagsøgeren i hovedsagen, der dækkede perioden fra den 25. oktober 2022 til den 31. december 2023, og anførte, at de provisioner og gebyrer, som sagsøgeren i hovedsagen modtog for sin virksomhed bestående i factoring i form af fakturabelåning og factoring i form af fakturasalg, var momspligtige, for så vidt som de udgjorde en modydelse for en tjenesteydelse i form af administration og inddrivelse af fakturerede fordringer. Det centrale skattenævn var derimod af den opfattelse, at finansieringsgebyret samt forskellige andre udgifter og gebyrer delvist udgjorde modydelsen for en finansiel tjenesteydelse, der var fritaget for moms.

15 Nærmere bestemt fandt det centrale skattenævn, at eftersom sagsøgeren i hovedsagen forvalter de fakturerede fordringer, kontrollerer de betalinger, der foretages i denne forbindelse, og overtager inddrivelsen af disse fordringer, udgør factoring i form af fakturabelåning og factoring i form af fakturasalg begge momspligtige tjenesteydelser. For så vidt som sagsøgeren i hovedsagen yder finansiering til sine kunder inden for en af dem fastsat grænse, fandt det centrale skattenævn imidlertid, at visse udgifter og gebyrer, herunder finansieringsgebyret, blev betalt som modydelse for en finansiel tjenesteydelse i form af ydelse af lån, der var fritaget for moms, og at oprettelsesgebyret for sin del skulle opdeles i en momspligtig del og en momsfritaget del svarende til oprettelsen og iværksættelsen af den finansieringsordning, der var sikret ved fakturerede fordringer.

16 Sagsøgeren i hovedsagen har anlagt sag ved den forelæggende ret med påstand om delvis annullation af denne forhåndsbesked, idet selskabet er af den opfattelse, at finansieringsgebyret og de øvrige udgifter og gebyrer i deres helhed var momspligtige. Efter selskabets opfattelse var det kun »limit«-gebyrerne, der udgjorde en procentdel af den finansieringsgrænse, der kunne stilles til rådighed for hver kunde, som kunne udgøre vederlaget for en momsfritaget finansiel tjenesteydelse.

17 Den forelæggende ret har anført, at factoring i form af fakturasalg ifølge sagsøgeren i hovedsagen ikke kan sidestilles med ydelse af et lån, eftersom sagsøgeren i denne forbindelse køber sine kunders fordringer, således at disse kunder ikke har nogen gæld i forhold til sagsøgeren i hovedsagen, og at den aftale, der knytter dem til sagsøgeren i hovedsagen, er fuldt ud opfyldt.

18 Den forelæggende ret er af den opfattelse, at factoring i form af fakturabelåning skal anses for en levering af ydelser mod vederlag, der er omfattet af momsdirektivets anvendelsesområde. Den forelæggende ret har imidlertid rejst tvivl om, hvorledes de forskellige gebyrer og provisioner, der er modtaget som modydelse for den leverede tjenesteydelse, skal behandles med hensyn til denne afgift.

19 Hvad angår provisioner og gebyrer for factoring i form af fakturasalg ønsker den forelæggende ret navnlig oplyst, om en erhvervsdrivende, der udøver en sådan virksomhed, skal anses for samtidig at sælge ydelser, der er omfattet af momsdirektivets anvendelsesområde, til sin kunde.

20 Under henvisning til dom af 26. juni 2003, MKG-Kraftfahrzeuge-Factoring (C-305/01, EU:C:2003:377), og til dom af 27. oktober 2011, GFKL Financial Services (C-93/10, EU:C:2011:700), ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, hvilke konsekvenser der skal drages af den omstændighed, at der i den sag, der er indbragt for den, ikke er uerholdelige fordringer, men fordringer, som forfalder i fremtiden, og hvorvidt et bestemt gebyr er blevet specifikt aftalt mellem parterne, eller om dette er blevet taget i betragtning direkte i købsprisen for fordringerne. Den forelæggende ret har anført, at den omstændighed, at finansieringsgebyret afhænger af fristen for betaling af de fordringer, der er genstand for factoring, kan føre til den konklusion, at dette gebyr til dels består af renter, og at det derfor udgør en modydelse for en finansiel tjenesteydelse. Alternativt kan denne provision anses for at udgøre en justering, der har til formål at få fordringens købspris til at svare til dens reelle økonomiske værdi.

21 Den forelæggende ret har ligeledes henledt Domstolens opmærksomhed på den omstændighed, at ejendomsretten til fordringerne i tilfælde af factoring i form af fakturasalg med risiko for tab overdrages til det erhvervende selskab, i det foreliggende tilfælde sagsøgeren i hovedsagen, hvorefter dette selskab ikke længere modtager renter eller anden modydelse fra den kunde, fra hvem det har erhvervet fordringen.

22 Ifølge den forelæggende ret kan factoring udgøre en finansieringsydelse, der delvist har form af ydelse af lån, idet denne ydelse ikke er forbundet med tjenesteydelsen vedrørende forvaltning eller inddrivelse af momspligtige fordringer i en sådan grad, at den udgør en enkelt og udelelig ydelse. Dette gælder navnlig for factoring i form af fakturabelåning.

23 Den forelæggende ret har anført, at i henhold til momslovens § 42, stk. 1, nr. 2, anses ikke alene ydelse af lån, men også andre finansieringsordninger for momsfritagne ydelser i finsk ret, selv om sidstnævnte ydelser ikke er nævnt som fritaget for denne afgift i momsdirektivet.

24 Det følger heraf, at såfremt den fritagelse for ydelse af lån, der er fastsat i momsdirektivet, skal fortolkes således, at den ikke finder anvendelse på de i den foreliggende sag omhandlede provisioner og gebyrer, er den forelæggende ret af den opfattelse, at det muligvis ikke er muligt at fortolke den nationale lov i overensstemmelse med dette direktiv. I så fald skal den afgøre, om de relevante bestemmelser i nævnte direktiv har direkte virkning.

25 Den forelæggende ret har endelig præciseret, at dens anmodning om præjudiciel afgørelse alene vedrører finansieringsgebyret og oprettelsesgebyret, idet analysen af den momsmæssige behandling af disse beløb er tilstrækkelig til, at den kan afgøre, hvordan de øvrige pågældende udgifter og gebyrer skal behandles.

26 På denne baggrund har Korkein hallinto-oikeus (øverste domstol i forvaltningsretlige sager) besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»1) Såfremt et factoringselskab køber fakturerede fordringer med forfald i fremtiden af en kunde på den måde, at tabsrisikoen for disse fordringer overgår fra kunden til dette selskab (factoring i form af faktura[salg]):
   a) [s]kal [det finansieringsgebyr], som selskabet opkræver for hver fordring, der er omfattet af aftalen, og som udtrykkes i procent, anses for en korrektionspost vedrørende købsprisen i forbindelse med købet af fordringerne henholdsvis som en anden post, der falder uden for momsdirektivets anvendelsesområde, eller
   b) skal momsdirektivets artikel 2, stk. 1, litra c), og artikel 9 fortolkes således, at selskabet som modydelse for [det] i [litra] a) nævnte [finansieringsgebyr] leverer en tjenesteydelse mod vederlag til sine kunder, som er omfattet af momsdirektivets anvendelsesområde?

2) Skal det faste oprettelsesgebyr for oprettelse og igangsættelse af factoringproceduren, som opkræves fra kunden i forbindelse med factoring i form af [fakturasalg], anses for en modydelse for salget af en tjenesteydelse til kunden, som er omfattet af momsdirektivets anvendelsesområde?

3) Såfremt de i [det første og det andet spørgsmål] nævnte vederlag, som opkræves i forbindelse med factoring i form af [fakturasalg], skal anses for en modydelse for leveringen af en tjenesteydelse, som er omfattet af momsdirektivets anvendelsesområde:
   a) [s]kal momsdirektivets artikel 135, stk. 1, litra b), om ydelse af lån eller dette direktivs artikel 135, stk. 1, litra d), om transaktioner vedrørende betalinger eller fordringer fortolkes således, at [det finansieringsgebyr] eller det oprettelsesgebyr, som opkræves fra kunden, skal anses for en modydelse for det afgiftsfrie salg af en tjenesteydelse, eller
   b) skal momsdirektivets artikel 135, stk. 1, litra d), fortolkes således, at der er tale om modydelsen for en inddrivelse af fordringer, som skal anses for en momspligtig tjenesteydelse, henholdsvis om modydelsen for en anden afgiftspligtig tjenesteydelse?

4) Såfremt et factoringselskab ved at yde et lån yder sin kunde en finansiering på den måde, at kundens fakturerede fordringer tjener som sikkerhed for den finansiering, som selskabet yder (factoring i form af faktura[belåning]):
   a) [s]kal momsdirektivets artikel 135, stk. 1, litra b), om ydelse af lån eller dette direktivs artikel 135, stk. 1, litra d), om transaktioner vedrørende betalinger eller fordringer fortolkes således, at [det finansieringsgebyr] og det faste oprettelsesgebyr for oprettelse og igangsættelse af factoringaftalen, som opkræves af kunden for hver fordring, der er omfattet af aftalen, i det mindste delvis skal anses for en modydelse for salget af en afgiftsfri tjenesteydelse, eller

b) skal momsdirektivets artikel 135, stk. 1, litra d), fortolkes således, at der er tale om modydelsen for inddrivelsen af fordringer, som skal anses for en afgiftspligtig tjenesteydelse, eller om modydelsen for en anden afgiftspligtig tjenesteydelse?

5) Såfremt [det finansieringsgebyr] eller det oprettelsesgebyr, som opkræves i forbindelse med factoring i form af [fakturasalg] eller factoring i form af faktura[belåning], på grund af [det tredje og det fjerde spørgsmål] i fuldt omfang skal anses for en modydelse for en afgiftspligtig tjenesteydelse, er afgiftspligten for tjenesteydelsen på grundlag af direktivet da så klar og ubegrænset, at den, såfremt den afgiftspligtige person anmoder om det, skal tillægges direkte virkning, selv om afgiftsfritagelsen i den nationale momslov foruden ydelse af lån omfatter formidling af andre former for finansiering?«

Om de præjudicielle spørgsmål

Det første og det andet spørgsmål

27 Med det første og det andet spørgsmål, som skal behandles samlet, ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om momsdirektivets artikel 2, stk. 1, litra c), og artikel 9, stk. 1, skal fortolkes således, at hvad angår factoringvirksomhed i form af fakturasalg, inden for rammerne af hvilken factoringselskabet fritager kunden for inddrivelse af fordringer og for risikoen for manglende betaling heraf, skal finansieringsgebyret og oprettelsesgebyret, der betales af kunden, anses for en modydelse for leveringen af en tjenesteydelse, som er omfattet af dette direktivs anvendelsesområde.

28 Det bemærkes, at der ved momsdirektivet er indført et fælles momssystem, der bl.a. hviler på en ensartet definition af afgiftspligtige transaktioner (dom af 7.11.2024, Lomoco Development m.fl., C-594/23, EU:C:2024:942, præmis 33 og den deri nævnte retspraksis).

29 I medfør af momsdirektivets artikel 2, stk. 1, litra c), er levering af ydelser, som mod vederlag foretages af en afgiftspligtig person, der handler i denne egenskab, momspligtig.

30 Momsdirektivets artikel 9, stk. 1, giver momsen et meget vidt anvendelsesområde ved at give begrebet »afgiftspligtig person« en bred fortolkning, der er koncentreret om uafhængigheden under udøvelse af »økonomisk virksomhed«, der selv, i direktivets artikel 9, stk. 1, andet afsnit, er defineret bredt som omfattende alle former for virksomhed som producent, handlende eller tjenesteyder og navnlig udnyttelse af materielle eller immaterielle goder med henblik på opnåelse af indtægter af en vis varig karakter for økonomisk virksomhed. Det er eksistensen af en sådan virksomhed, der begrunder kvalifikationen som afgiftspligtig person (dom af 3.4.2025, Grzera, C-213/24, EU:C:2025:238, præmis 18 og den deri nævnte retspraksis).

31 Det følger i øvrigt af Domstolens praksis, at en levering kun foretages mod vederlag som omhandlet i momsdirektivets artikel 2, stk. 1, litra c), og derfor kun er momspligtig, såfremt der mellem tjenesteyderen og modtageren består et retligt forhold, der vedrører en gensidig udveksling af ydelser, idet det af tjenesteyderen opkrævede vederlag udgør den faktiske modværdi af den individualiserede ydelse, som leveres til modtageren (dom af 11.7.2024, Finanzamt T II, C-184/23, EU:C:2024:599, præmis 30, og af 28.11.2024, rhtb, C-622/23, EU:C:2024:994, præmis 16 og den deri nævnte retspraksis).

32 I forbindelse med fortolkningen af bestemmelserne i Rådets sjette direktiv 77/388/EØF af 17. maj 1977 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsætningsafgifter – Det fælles merværdiafgiftssystem: ensartet beregningsgrundlag (EFT 1977, L 145, s. 1), hvis ordlyd i det væsentlige er identisk med ordlyden af bestemmelserne i momsdirektivets artikel 2, stk. 1, litra c), har Domstolen allerede fastslået, at af grunde, der kan overføres på momsdirektivet, udgjorde »ægte« factoringvirksomhed i form af factoringselskabets opkøb af fordringer fra sin kunde uden regresret mod denne i en situation, hvor forholdet mellem factoringselskabet og denne kunde var reguleret i en kontrakt, inden for rammerne af hvilken der sker en gensidig udveksling af ydelser, som for factoringselskabet består i at frigøre kunden fra inddrivelsen af fordringerne og risikoen for betalingsmisligholdelsen heraf, og som for kunden som godtgørelse for den modtagne tjenesteydelse består i at betale et vederlag, der svarer til forskellen mellem den pålydende værdi af de fordringer, den har overdraget til factoringselskabet, og det beløb, factoringselskabet betaler kunden for disse fordringer, en levering af ydelser mod vederlag, som var omfattet af momsens anvendelsesområde (jf. i denne retning dom af 26.6.2003, MKG-Kraftfahrzeuge-Factoring, C-305/01, EU:C:2003:377, præmis 48 og 49).

33 Eftersom factoringvirksomhed i form af fakturasalg som den i hovedsagen omhandlede, i det væsentlige har de samme karakteristika som »ægte« factoring, der er beskrevet i den foregående præmis i nærværende dom, skal det fastslås, at de ydelser, der leveres i denne forbindelse, udgør levering af ydelser mod vederlag som omhandlet i momsdirektivets artikel 2, stk. 1, litra c).

34 Dom af 27. oktober 2011, GFKL Financial Services (C-93/10, EU:C:2011:700), kan ikke ændre denne konklusion. I denne doms præmis 26 fastslog Domstolen nemlig, at et enkeltstående salg af forfaldne, men uerholdelige fordringer, hvis pris ikke afspejlede vederlaget for en leveret ydelse, men fordringernes reelle økonomiske værdi, som var blevet lavere end fordringernes pålydende værdi, ikke var omfattet af momsens anvendelsesområde. Til forskel herfra vedrører factoringvirksomhed i form af fakturasalg som den i hovedsagen omhandlede ikke-forfaldne fordringer, hvorom der ikke umiddelbart er grundlag for at antage, at de ikke vil blive fuldt ud tilbagebetalt af skyldnerne, og er kendetegnet ved leveringen af en tjenesteydelse, der består i, at erhververen påtager sig inddrivelsen og risikoen i forbindelse med disse fordringer mod betaling af et vederlag fra overdrageren.

35 En sådan factoringvirksomhed i form af fakturasalg kan heller ikke sidestilles med en simpel erhvervelse og besiddelse af selskabsandele, der ligger uden for momsens anvendelsesområde, idet factoringselskabet ikke optræder som den passive ejer af de erhvervede fordringer, men giver sin kunde en tjenesteydelse, der består i mod vederlag at påtage sig risikoen for skyldnerens misligholdelse (jf. i denne retning dom af 20.6.1991, Polysar Investments Netherlands, C-60/90, EU:C:1991:268, præmis 13).

36 Hvad angår spørgsmålet om, hvorvidt det finansieringsgebyr og det oprettelsesgebyr, der betales til factoringselskabet af dennes kunde i forbindelse med factoringvirksomhed i form af fakturasalg som den i hovedsagen omhandlede, udgør den faktiske modværdi af ydelser, der er omfattet af momsdirektivets anvendelsesområde, skal det for det første bemærkes, at det fremgår af anmodningen om præjudiciel afgørelse, at finansieringsgebyret udgør en procentdel af fordringsbeløbet, hvis størrelse ikke afhænger af vurderingen som sådan af fordringernes økonomiske værdi, men af risikovurderingen heraf, og af længden af den resterende betalingsfrist.

37 Henset til disse karakteristika synes en sådan provision ikke at svare til en justering af købsprisen for fordringerne til deres reelle økonomiske værdi. Denne provision skal snarere ses som en modydelse for tjenesteydelsen bestående i inddrivelse af fordringer, som factoringselskabet leverer til sin kunde, og hvis værdi er så meget desto højere, jo længere betalingsperioden er, og jo større den påtagne risiko er.

38 Det skal for det andet bemærkes, at det fremgår af anmodningen om præjudiciel afgørelse, at oprettelsesgebyret svarer til det faste beløb, som kunden betaler som følge af oprettelsen af factoringordningen, og bl.a. dækker omkostningerne til de skridt, der er forbundet med overholdelsen af de forpligtelser, der følger af den gældende lovgivning om hvidvaskning af penge. Sådanne omkostninger skal følgelig anses for at være modydelsen for etableringen og påbegyndelsen af den tjenesteydelse, som factoringselskabet leverer.

39 Med forbehold for den efterprøvelse, som det påhviler den forelæggende ret at foretage, skal det således fastslås, at det finansieringsgebyr og det oprettelsesgebyr, der betales til factoringselskabet af dennes kunde i forbindelse med factoringvirksomhed i form af fakturasalg, skal anses for at udgøre den faktiske modværdi af den leverede ydelse og følgelig er omfattet af momsdirektivets anvendelsesområde.

40 Henset til det ovenstående skal det første og det andet spørgsmål besvares med, at momsdirektivets artikel 2, stk. 1, litra c), og artikel 9, stk. 1, skal fortolkes således, at hvad angår factoringvirksomhed i form af fakturasalg, inden for rammerne af hvilken factoringselskabet fritager kunden for inddrivelse af fordringer og for risikoen for manglende betaling heraf, udgør

– det finansieringsgebyr, der er vederlag for tjenesteydelsen bestående i inddrivelse af fordringer, hvis værdi er så meget desto højere, jo længere betalingsperioden er, og jo større den påtagne risiko er, og

– det oprettelsesgebyr, der betales af kunden, og som udgør det faste beløb, der betales for oprettelsen af factoringordningen, og bl.a. dækker omkostningerne til de skridt, der er forbundet med overholdelsen af de forpligtelser, der følger af den gældende lovgivning om hvidvaskning af penge,

den faktiske modværdi for levering af ydelser omfattet af dette direktivs anvendelsesområde.

Det tredje og det fjerde spørgsmål

41 Med det tredje og det fjerde spørgsmål, som skal behandles samlet, ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om momsdirektivets artikel 135, stk. 1, litra b) og d), skal fortolkes således, at det finansieringsgebyr og det oprettelsesgebyr, som kunden betaler, og som factoringselskabet opkræver i forbindelse med factoringvirksomhed i form af fakturasalg eller factoring i form af fakturabelåning, udgør modydelsen for en enkelt og udelelig ydelse i form af inddrivelse af momspligtige fordringer, eller om de i det mindste delvist skal anses for vederlag for en momsfritaget ydelse i forbindelse med ydelse af et lån.

42 I henhold til momsdirektivets artikel 135, stk. 1, litra b), er ydelse og formidling af lån samt forvaltning af lån ved den person, som har ydet lånene, fritaget for moms.

43 Ydelse af lån som omhandlet i denne bestemmelse består bl.a. i, at der stilles kapital til rådighed mod vederlag (dom af 6.10.2022, O. Fundusz Inwestycyjny Zamknięty reprezentowany przez O, C-250/21, EU:C:2022:757, præmis 33 og den deri nævnte retspraksis).

44 Direktivets artikel 135, stk. 1, litra d), bestemmer, at transaktioner, herunder formidling, vedrørende anbringelse af midler, løbende konti, betalinger, overførsler, fordringer, checks og andre handelsdokumenter, dog ikke inddrivelse af fordringer, ligeledes er fritaget for moms.

45 Det følger af Domstolens faste praksis, at de momsfritagelser, der er indeholdt i momsdirektivets artikel 135, stk. 1, er baseret på selvstændige EU-retlige begreber, hvormed det skal undgås, at momsbestemmelserne anvendes forskelligt fra medlemsstat til medlemsstat (dom af 6.10.2022, O. Fundusz Inwestycyjny Zamknięty reprezentowany przez O, C-250/21, EU:C:2022:757, præmis 30 og den deri nævnte retspraksis).

46 Det fremgår ligeledes af Domstolens faste praksis, at de udtryk, der anvendes til at betegne de fritagelser, der er fastsat i denne artikel, skal fortolkes indskrænkende, idet der er tale om undtagelser fra det almindelige princip, hvorefter denne afgift opkræves af enhver levering af tjenesteydelser, der udføres mod vederlag af en afgiftspligtig person (dom af 6.10.2022, O. Fundusz Inwestycyjny Zamknięty reprezentowany przez O, C-250/21, EU:C:2022:757, præmis 31 og den deri nævnte retspraksis).

47 Fortolkningen af disse udtryk skal imidlertid være forenelig med de formål, der forfølges med disse sidstnævnte fritagelser, og overholde de krav, der følger af princippet om afgiftsneutralitet, som er uadskilleligt forbundet med det fælles momssystem (dom af 6.10.2022, O. Fundusz Inwestycyjny Zamknięty reprezentowany przez O, C-250/21, EU:C:2022:757, præmis 32 og den deri nævnte retspraksis).

48 Da momsdirektivet ikke indeholder en definition af begrebet »inddrivelse af fordringer« i direktivets artikel 135, stk. 1, litra d), må dette begreb derfor betragtes i den sammenhæng, det indgår i, og fortolkes på grundlag af denne bestemmelses ånd samt mere generelt direktivets opbygning (jf. i denne retning dom af 28.10.2010, Axa UK, C-175/09, EU:C:2010:646, præmis 29 og den deri nævnte retspraksis).

49 Selv om de fritagelser, der er fastsat i momsdirektivets artikel 135, stk. 1, der fraviger den almindelige anvendelse af denne afgift, således som det er anført i nærværende doms præmis 46, i denne henseende skal fortolkes snævert, skal begrebet »inddrivelse af fordringer« som en undtagelse til en fravigelsesbestemmelse vedrørende momsens anvendelse – hvilket har til følge, at de transaktioner, som er omfattet heraf, er afgiftspligtige i medfør af den hovedregel, der ligger til grund for momsdirektivet – for sit vedkommende fortolkes vidt (jf. i denne retning dom af 28.10.2010, Axa UK, C-175/09, EU:C:2010:646, præmis 30 og den deri nævnte retspraksis).

50 Begrebet »inddrivelse af fordringer« i momsdirektivets artikel 135, stk. 1, litra d), omfatter ifølge retspraksis finansielle transaktioner, der tilsigter at opnå betaling af en pengegæld (dom af 28.10.2010, Axa UK, C-175/09, EU:C:2010:646, præmis 31 og den deri nævnte retspraksis).

51 Domstolen har præciseret, at dette begreb skal fortolkes således, at det omfatter alle former for factoring, uanset den nærmere udformning heraf, eftersom factoring efter sin objektive natur har inddrivelse og opkrævning af tredjemands fordringer som hovedformål. Der foreligger ikke nogen grund, der kan retfærdiggøre en forskellig momsmæssig behandling af »ægte« factoring og

»uægte« factoring, idet factoringselskabet i begge tilfælde leverer ydelser mod vederlag til sin kunde og derfor udøver økonomisk virksomhed (jf. i denne retning dom af 26.6.2003, MKG-Kraftfahrzeuge-Factoring, C-305/01, EU:C:2003:377, præmis 76 og 77).

52 Som anført i nærværende doms præmis 33 har factoringvirksomhed i form af fakturasalg som den i hovedsagen omhandlede de samme karakteristika som den »ægte« factoring, der var omhandlet i den sag, der gav anledning til dom af 26. juni 2003, MKG-Kraftfahrzeuge-Factoring (C-305/01, EU:C:2003:377). I lighed med, hvad der blev fastslået i denne dom, skal en sådan virksomhed anses for at være omfattet af begrebet »inddrivelse af fordringer« i momsdirektivets artikel 135, stk. 1, litra d).

53 Det samme gælder for factoring i form af fakturabelåning, således som sagsøgeren i hovedsagen har praktiseret. Eftersom Domstolen i dom af 26. juni 2003, MKG-Kraftfahrzeuge-Factoring (C-305/01, EU:C:2003:377), fastslog, at »uægte« factoring skal anses for at være omfattet af begrebet »inddrivelse af fordringer«, skal factoring i form af fakturabelåning, som kun adskiller sig fra factoring i form af fakturasalg ved den omstændighed, at kundens fordringer ikke overdrages til factoringselskabet, men anvendes som sikkerhed for den finansiering, som ydes til kunden, idet factoringselskabet i øvrigt påtager sig inddrivelsen og opkrævningen af disse fordringer, ligeledes anses for at være omfattet af dette begreb.

54 Med henblik på at besvare de spørgsmål, som den forelæggende ret har rejst, skal det imidlertid stadig afgøres, om finansieringsgebyret og oprettelsesgebyret udgør modydelsen for en enkelt og udelelig ydelse i form af inddrivelse af momspligtige fordringer, eller om de delvist udgør et vederlag for en særskilt ydelse af lån, der er omfattet af den fritagelse for denne afgift, der er fastsat i momsdirektivets artikel 135, stk. 1, litra b).

55 Det fremgår i denne henseende af Domstolens praksis, at der, når en transaktion består af en gruppe omstændigheder og handlinger, skal tages hensyn til samtlige omstændigheder ved denne transaktion ved afgørelsen af, om der foreligger to eller flere særskilte ydelser eller én enkelt ydelse (dom af 4.9.2019, KPC Herning, C-71/18, EU:C:2019:660, præmis 35).

56 Domstolen har ligeledes fastslået, at det dels følger af momsdirektivets artikel 1, stk. 2, andet afsnit, at hver transaktion sædvanligvis skal anses for en særskilt og uafhængig transaktion, dels at en transaktion, der i økonomisk henseende er én enkelt ydelse, ikke kunstigt må opdeles for ikke at ændre momssystemets sammenhæng (dom af 4.9.2019, KPC Herning, C-71/18, EU:C:2019:660, præmis 36).

57 En række ydelser, der formelt set er særskilte og kan leveres enkeltvis, og som dermed kan danne grundlag for særskilt afgiftspålæggelse eller afgiftsfritagelse, skal følgelig under visse omstændigheder anses for at udgøre én enkelt transaktion, når de ikke er uafhængige af hinanden (dom af 4.9.2019, KPC Herning, C-71/18, EU:C:2019:660, præmis 37).

58 Det fremgår i denne henseende af Domstolens praksis, at en ydelse skal anses for én enkelt ydelse, når to eller flere elementer eller handlinger, der leveres eller udføres af en afgiftspligtig person, er så nært forbundet, at de objektivt set udgør én enkelt udelelig økonomisk ydelse, som det ville være kunstigt at opdele. Dette er desuden tilfældet, når en eller flere ydelser udgør en hovedydelse, og den eller de øvrige ydelser udgør en eller flere sekundære ydelser, der afgiftsmæssigt følger hovedydelsen. En ydelse skal navnlig anses for sekundær i forhold til en

hovedydelse, når den ikke for kunderne udgør et mål i sig selv, men et middel til at udnytte tjenesteyderens hovedydelse på de bedst mulige betingelser (dom af 4.9.2019, KPC Herning, C-71/18, EU:C:2019:660, præmis 38).

59 Med henblik på at afgøre, om ydelserne er uafhængige ydelser, eller om de udgør én enkelt ydelse, må det undersøges, hvad der særligt karakteriserer den pågældende transaktion. Der foreligger imidlertid ikke nogen undtagelsesfri regel med hensyn til omfanget af en ydelse i relation til moms, og for bestemmelsen heraf må man derfor tage hensyn til samtlige omstændigheder ved den pågældende transaktion (dom af 4.9.2019, KPC Herning, C-71/18, EU:C:2019:660, præmis 39). Domstolen tager endvidere hensyn til det økonomiske formål, der forfølges, samt til tjenestemodtagernes interesse (jf. i denne retning dom af 17.12.2020, Franck, C-801/19, EU:C:2020:1049, præmis 26 og den deri nævnte retspraksis).

60 Det skal i denne forbindelse bemærkes, at ud fra såvel kundens som factoringselskabets synspunkt udgør en factoringydelse i princippet en enkelt økonomisk transaktion, hvis hovedformål er at sætte kunden i stand til at overdrage inddrivelsen og opkrævningen af sine fordringer til en tredjemand, og hvis opdeling ville være kunstig.

61 Hvad nærmere bestemt angår factoring i form af fakturasalg svarer de midler, som factoringselskabet betaler til sin kunde, desuden ikke til et lån, som sidstnævnte skal tilbagebetale, men udgør modydelsen for det endelige fakturasalg, således at der ikke er noget kreditforhold mellem factoringselskabet og dets kunde. Det finansieringsgebyr og det oprettelsesgebyr, der er betalt i denne forbindelse, kan følgelig ikke anses for at være vederlag for ydelse af lån, der er omfattet af den fritagelse, der er fastsat i momsdirektivets artikel 135, stk. 1, litra b), men udgør, henset til betragtningerne i nærværende doms præmis 32, 33, 38 og 39, modydelsen for afgiftspligtige ydelser i form af inddrivelse af fordringer som omhandlet i dette direktivs artikel 135, stk. 1, litra d).

62 Hvad angår factoring i form af fakturabelåning bemærkes, at selv om factoringselskabet stiller midler til rådighed for sin kunde mod sikkerhed for fordringer, der ikke er forfaldne, er det i nærværende doms præmis 53 anført, at factoringselskabet i øvrigt påtager sig inddrivelsen og opkrævningen af fordringerne, hvilket ifølge den retspraksis, der er nævnt i præmis 51, udgør hovedformålet med factoring.

63 Selv om factoringselskabets inddrivelse af fordringer i forbindelse med leveringen af denne ydelse ledsages af, at sidstnævnte stiller en finansiering til rådighed for sin kunde svarende til størrelsen af de fordringer, der er stillet som sikkerhed, synes factoringselskabet endvidere ikke i praksis at yde en sådan finansiering uafhængigt af tjenesteydelsen bestående i inddrivelse af fordringer, som den er en følge af.

64 Domstolen har ganske vist allerede anerkendt, at begrebet ydelse af lån som omhandlet i momsdirektivets artikel 135, stk. 1, litra b), ikke var begrænset til alene lån og kreditter ydet af banker og kreditinstitutter, og at andre former for vederlag end betaling af renter ikke var udelukket herfra (jf. i denne retning dom af 15.5.2019, Vega International Car Transport and Logistic, C-235/18, EU:C:2019:412, præmis 44, 45, 47 og 48 og den deri nævnte retspraksis). Domstolen har ligeledes fastslået, at denne bestemmelse finder anvendelse på en transaktion bestående i, at en afgiftspligtig person mod vederlag stiller midler, der er modtaget fra et factoringselskab som følge af overdragelsen til dette selskab af en veksel, der er blevet udstedt af en anden afgiftspligtig person, og idet den førstnævnte afgiftspligtige person garanterer, at dette

factoringselskab får tilbagebetaling for den nævnte veksel ved dennes forfaldsdato, til rådighed for den sidstnævnte afgiftspligtige person (dom af 17.12.2020, Franck, C-801/19, EU:C:2020:1049, præmis 53).

65 Det forholder sig ikke desto mindre således, at løsningen i dom af 17. december 2020, Franck (C-801/19, EU:C:2020:1049), ikke kan overføres på den foreliggende sag, eftersom denne dom bl.a. vedrørte den særlige udformning af et trepartsforhold, hvori der blev anvendt et factoringselskab med det ene formål – for et selskab – at opnå finansiering ved at omgå umuligheden af at optage et banklån.

66 Løsningen i dom af 6. oktober 2022, O. Fundusz Inwestycyjny Zamknięty reprezentowany przez O (C-250/21, EU:C:2022:757), som vedrørte den momsmæssige behandling af en ordning, der anvendes på området for securitisering eller struktureret finansiering, og som i det væsentlige havde til formål at stille kapital til rådighed mod vederlag i form af tjenesteydelser, der leveres i henhold til en aftale om indirekte deltagelse, og som bestod i at stille et finansielt indskud til rådighed for den engagementsleverende part som modydelse for betalingen af provenuet fra bestemte fordringer, der forbliver i denne engagementsleverende parts formue, synes heller ikke at være relevant i forbindelse med den foreliggende sag.

67 Endelig kan den finske regerings argument om, at alle finansieringsordningerne skal behandles ens med hensyn til moms, ikke tiltrædes, eftersom EU-lovgiver ved at sondre mellem den afgiftsmæssige behandling i forhold til denne afgift af ydelser vedrørende inddrivelse af fordringer og ydelse af lån selv har fastsat muligheden for, at momspligtige finansieringsordninger og finansieringsordninger, der er fritaget for moms, eksisterer side om side.

68 Det følger heraf, at det finansieringsgebyr og det oprettelsesgebyr, som kunden betaler i forbindelse med factoring i form af fakturabelåning, og som er kendetegnet ved den omstændighed, at factoringselskabet varetager inddrivelsen og opkrævningen af de pågældende fordringer, som uden at blive overdraget til factoringselskabet anvendes som sikkerhed for den finansiering, som factoringselskabet yder kunden, skal anses for at udgøre modydelsen for en enkelt og udelelig ydelse i form af »inddrivelse af fordringer«, der er momspligtig.

69 Henset til det ovenstående skal det tredje og det fjerde spørgsmål besvares med, at momsdirektivets artikel 135, stk. 1, litra b) og d), skal fortolkes således, at

– det finansieringsgebyr, der er vederlag for tjenesteydelsen bestående i inddrivelse af fordringer, hvis værdi er så meget desto højere, jo længere betalingsperioden er, og jo større den af factoringselskabet påtagne risiko er, og

– det oprettelsesgebyr, der betales af kunden, og som udgør det faste beløb, der betales for oprettelsen af factoringordningen, og bl.a. dækker omkostningerne til de skridt, der er forbundet med overholdelsen af de forpligtelser, der følger af den gældende lovgivning om hvidvaskning af penge,

og som opkræves af factoringselskabet i forbindelse med factoringvirksomhed i form af fakturasalg som den, der er omhandlet i besvarelsen af det første og det andet spørgsmål, eller factoring i form af fakturabelåning, som er kendetegnet ved den omstændighed, at factoringselskabet påtager sig at inddrive og opkræve de pågældende fordringer, som uden at

blive overdraget til factoringselskabet anvendes som sikkerhed for den finansiering, som factoringselskabet yder kunden, udgør modydelsen for en enkelt og udelelig ydelse i form af inddrivelse af fordringer, som er momspligtig.

Det femte spørgsmål

70 Med det femte spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om denne undtagelse vedrørende inddrivelse af fordringer i momsdirektivets artikel 135, stk. 1, litra d), såfremt den finder anvendelse på factoringydelser som de i hovedsagen omhandlede, har en ubetinget og tilstrækkeligt præcis karakter til at have direkte virkning.

71 Det følger af Domstolens faste praksis, at borgerne i alle tilfælde, hvor bestemmelserne i et direktiv ud fra et indholdsmæssigt synspunkt fremstår som ubetingede og tilstrækkeligt præcise, ved de nationale domstole kan påberåbe sig disse bestemmelser over for staten, bl.a. når staten ikke har gennemført det korrekt (dom af 8.3.2022, Bezirkshauptmannschaft Hartberg-Fürstenfeld (Direkte virkning), C-205/20, EU:C:2022:168, præmis 17 og den deri nævnte retspraksis).

72 Det bemærkes ligeledes, at en EU-bestemmelse for det første er ubetinget, når den indeholder en forpligtelse, som ikke er undergivet betingelser og ej heller, i henseende til gennemførelse eller virkninger, er gjort afhængig af, at Den Europæiske Unions institutioner eller i medlemsstaterne udsteder retsakter i så henseende, og for det andet er tilstrækkelig præcis til at kunne påberåbes af private og anvendes af en retsinstans, når den indeholder en forpligtelse, der er utvetydigt formuleret (dom af 8.3.2022, Bezirkshauptmannschaft Hartberg-Fürstenfeld (Direkte virkning), C-205/20, EU:C:2022:168, præmis 18 og den deri nævnte retspraksis).

73 Hvad for det første angår den ubetingede karakter af undtagelsen vedrørende inddrivelse af fordringer i momsdirektivets artikel 135, stk. 1, litra d), fremgår det af dens ordlyd, at denne bestemmelse har en sådan karakter, eftersom dens anvendelse ikke er underlagt yderligere betingelser eller vedtagelsen af gennemførelsesretsakter.

74 For det andet indfører denne artikel 135, stk. 1, litra d), for så vidt som den fastsætter den nævnte undtagelse, utvetydigt en forpligtelse for medlemsstaterne, uden at disse medlemsstater råder over nogen skønsmargen og derfor skal anses for tilstrækkeligt præcis som omhandlet i den retspraksis, der er nævnt i nærværende doms præmis 72.

75 Det følger heraf, at undtagelsen vedrørende inddrivelse af fordringer i momsdirektivets artikel 135, stk. 1, litra d), har direkte virkning og derfor kan påberåbes af borgerne ved de nationale domstole over for staten.

76 I denne sammenhæng skal det endvidere bemærkes, at med henblik på at sikre den effektive virkning af alle bestemmelser i EU-retten indebærer princippet om forrang navnlig en pligt for de nationale retter til i videst muligt omfang at fortolke national ret i overensstemmelse med EU-retten, idet det præciseres, at denne forpligtelse til at foretage en overensstemmende fortolkning bl.a. ikke kan tjene som grundlag for en fortolkning contra legem af national ret (jf. i denne retning dom af 8.3.2022, Bezirkshauptmannschaft Hartberg-Fürstenfeld (Direkte virkning), C-205/20, EU:C:2022:168, præmis 35 og 36 og den deri nævnte retspraksis).

77 Det skal ligeledes bemærkes, at princippet om EU-rettens forrang pålægger den nationale retsinstans, der inden for sit kompetenceområde skal anvende EU-retlige bestemmelser, en forpligtelse til – såfremt det ikke er muligt at anlægge en fortolkning af national lovgivning, der

er i overensstemmelse med de EU-retlige krav – at sikre denne rets fulde virkning i den sag, som den skal behandle, idet den om fornødent af egen drift skal undlade at anvende enhver national lovgivning eller praksis, endog senere, der er i strid med en bestemmelse i EU-retten, der har direkte virkning, uden at den behøver at anmode om eller afvente en forudgående ophævelse af denne nationale lovgivning eller praksis ad lovgivningsvejen eller ved noget andet forfatningsmæssigt middel (dom af 8.3.2022, Bezirkshauptmannschaft Hartberg-Fürstenfeld (Direkte virkning), C-205/20, EU:C:2022:168, præmis 37 og den deri nævnte retspraksis).

78 Det tilkommer den forelæggende ret at afgøre, om overholdelsen af denne undtagelse kan sikres inden for rammerne af en fortolkning, der er i overensstemmelse med EU-retten, eller, i mangel af en sådan mulighed, om den indebærer, at der helt eller delvis ses bort fra disse bestemmelser.

79 Det følger af det ovenstående, at det femte spørgsmål skal besvares med, at momsdirektivets artikel 135, stk. 1, litra d), skal fortolkes således, at den undtagelse vedrørende »inddrivelse af fordringer«, der er fastsat i denne bestemmelse, er ubetinget og tilstrækkeligt præcis til at have direkte virkning og kan derfor påberåbes af borgerne over for staten ved de nationale domstole.

Sagsomkostninger

80 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagsomkostningerne. Bortset fra nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Første Afdeling) for ret:

1) Artikel 2, stk. 1, litra c), og artikel 9, stk. 1, i Rådets direktiv 2006/112/EF af 28. november 2006 om det fælles merværdiafgiftssystem

skal fortolkes således, at

hvad angår factoringvirksomhed i form af fakturasalg, inden for rammerne af hvilken factoringselskabet fritager kunden for inddrivelse af fordringer og for risikoen for manglende betaling heraf, udgør

– **det finansieringsgebyr, der er vederlag for tjenesteydelsen bestående i inddrivelse af fordringer, hvis værdi er så meget desto højere, jo længere betalingsperioden er, og jo større den påtagne risiko er, og**

– **det oprettelsesgebyr, der betales af kunden, og som udgør det faste beløb, der betales for oprettelsen af factoringordningen, og bl.a. dækker omkostningerne til de skridt, der er forbundet med overholdelsen af de forpligtelser, der følger af den gældende lovgivning om hvidvaskning af penge,**

den faktiske modværdi for levering af ydelser, der er omfattet af dette direktivs anvendelsesområde.

2) Artikel 135, stk. 1, litra b) og d), i direktiv 2006/112

skal fortolkes således, at

– **det finansieringsgebyr, der er vederlag for tjenesteydelsen bestående i inddrivelse af fordringer, hvis værdi er så meget desto højere, jo længere betalingsperioden er, og jo større den af factoringselskabet påtagne risiko er, og**

– **det oprettelsesgebyr, der betales af kunden, og som udgør det faste beløb, der betales for oprettelsen af factoringordningen, og bl.a. dækker omkostningerne til de skridt, der er forbundet med overholdelsen af de forpligtelser, der følger af den gældende lovgivning om hvidvaskning af penge,**

og som opkræves af factoringselskabet i forbindelse med factoringvirksomhed i form af fakturasalg som det, der er omhandlet i domskonklusionens punkt 1, eller factoring i form af fakturabelåning, som er kendetegnet ved den omstændighed, at factoringselskabet påtager sig at inddrive og opkræve de pågældende fordringer, som uden at blive overdraget til factoringselskabet anvendes som sikkerhed for den finansiering, som factoringselskabet yder kunden, udgør modydelsen for en enkelt og udelelig ydelse i form af inddrivelse af fordringer, som er merværdiafgiftspligtig.

3) **Artikel 135, stk. 1, litra d), i direktiv 2006/112**

skal fortolkes således, at

den undtagelse vedrørende »inddrivelse af fordringer«, der er fastsat i denne bestemmelse, er ubetinget og tilstrækkeligt præcis til at have direkte virkning og kan derfor påberåbes af borgerne over for staten ved de nationale domstole.

Underskrifter